



אדיש צעיר קריר זה נשאר אדיש מול התקפתו הפראית של פסאודו־אלכס, כשרק אגרופיו מוכנים לפעולה, למקרה שההתקפה אכן תתגלה כרצינית.



רגע מסוכן

צופה סקרן החליט למדוד את מידת אמינותו של היצור המשונה, שירד מהמסך הרחב אל המידוכה הצרה. רק הנפת מקל נמרצת, מלווה בהבעה מתאימה, הרתיעו את הצופה מכוונותיו.

מספר אמיצים ניסו להתגרות בו: "נו, גראה אותך נוגע בי." המקל הונף, כשמאחוריו החיוך הנוראי. האמיצים נסוגו. לאט לאט התפזר הקהל. רק קבוצה קטנה של חסידים נותרה עדיין. הורדתי את הכובע ואת המגן, וקיבלתי את הריסים המלאכותיות. התפזר המיכני התפרק.

צעקתה הסבה את השומת־ליבו של היקהל שנהר ליציאות. הכל נעצרו קפואים. התחלתי להתקדם. כולם נסוגו מפני. התחלתי להרגיש מאוד לא נוח. כשראיתי את הפחד בעיני הנשים. אולם עוד פחות נוח הרגשתי, כשכמה בחורים אמיצים החליטו לבדוק את מגן האשכים שלבשתי. שלחו מכות נסיוניות לעברו. הגיע הזמן לפעולה, ללא ספק. הפעלתי את המקל, ומיד נעשה מרווח מסביבי.



מבוהלות בהפתעה מבוהלת מגיבות שתי צעירות אלה, שנפגשו, ברגע צאתן מהסרט, פנים־אל־פנים עם הרוצח המפחיד, שהשאירוהו על המסך.

צווחות

מסמרות־שיער

"ה כנראה באמת הוא" לחשה אשה צעירה לידה. "לא, זה בטח לא הוא" השיב בן־זוגה. "אבל תראה כמה שהוא דומה". דומה? בשלב זה, כבר הזדהתי לגמרי עם גיבור הסרט. נערה חמודה לפני הזדהתי זה עם קרובנותיו של אלכס. כשהשטתי את ידי אליה, פרצה בצווחות מסמרות־שיער. כמה גברים בעל־ירות קרבת נחלו צו לעזרתה. אך כשהרמתי מקלי התפור. מחוץ לאולם, הצטופף סביבי קהל רב. מסביבי — אבל במרחק בטוח. הם ידעו שלא ייתכן שאני אלכס מ־הסרט. שאלכס מהסרט איננו קיים. אבל העין המאופרת. המקל. הנעלים הכבדות — עוררו בהם הרגשת אי־נוחות לא ברורה. קרבת לקבוצת צעירות. הן נפוצו לכל עבר. רק אחת מהן, האמיצה שבחבורה, נשארה על מקומה: "אתה מלקולם מק־דואל, נכון?" שאלה. לא עניתי לה. המיבטא האנגלי שלי הוא ישראלי מדי. במקום זאת, תפשתי בשערורי תניה. זה שיכנע אותה. מיד ביקשה חתימה. אשה מבוגרת התבוננה בתמונות הסרט, שבהלון הראווה. נעמדתי מאחוריה. היא הסתובבה, וראתה את פרצופי המחייך ב־זדוניות. אנקת־פחד נחנקה בגרונה. אחרי ההצגה השנייה החלטתי להפ־עיל אמצעים דרסטיים יותר. ראשר נות יצאו מהאולם שתי צעירות. לא נתתי להן זמן למחשבה, והתנפלתי עליהן. הרושם היה כביר. השתיים נסוגו ב־בהלה וצעקות. הקהל שבא בעקבותיהן נסוג גם הוא, לפני שחזר והתאוּשש. היש קל, הייתי שוב אפוף גברים וגשים תוהים. "זו פרסומת לסרט, נכון?" שאל מישהו. הרמתי את מקלי. המישהו נסוג. נראה שהשתכנע שזאת לא פירסומת.



אלימות בצל האלימות

על רקע מו־זעות־הפיר־סומת לסירטו המזעזע של סטנלי קובריק, על קירות קולנוע פאר

התל־אביבי, חוקף אלכס המחופש עובר־אורח מופתע, המגונן אינטסינקטיבית על אוצרותיו היקרים ביותר. לאחר רגע, התאוּשש כל מי שנתקל באלכס. אבל הפגישה הראשונה היתה תמיד מביכה.